Ramund

Svartsot

Ramund han var sig en bedre mand,
om han havde bedre klæder.
Dronningen gav hannem klæder på stand
af blågarn, bast og læder.
"Sådant vil jeg ikke ha'", sadge Ramund.

"Sådant står mig ikke bra," sagde Ramund hin Unge.
"Bast og Blågarn er værre end ry,
det kan du gi' til tjenerne dine."
Frøkenen gav hannem klæderne ny
af silke og sammet fine.
"Sådant vil jeg heller' ha'," sagde Ramund.
"Sådant står mig meget bra," sagde Ramund hin Unge.

Ramund stek i skibet fuldt snart,
det knaged' i hver en bunke.
Alle de bådsmænd i skibet var,
de tænkte, at de skulle sjunke.
"Vi sjunke ikke her," sagde Ramund.
"Vi sejle lige vel," sagde Ramund hin Unge.

Ramund kasted' anker på hviden sand
og stavnen mod land lod svinge.
Selv var Ramund den første mand,
som ind på landet monne springe.
"Vover intet fler'," sagde Ramund.
"Vover intet mer'," sagde Ramund hin Unge.

Og Ramund gik ad boldhuset ind,
der leged' de bold og guldterning.
Alle forskrækked's for Ramunds skind
og for hans grumme gebærder.
"En vakker leg er det," sagde Ramund.
"Får jeg vel lege med?" sagde Ramund hin Unge.

Kejseren ud af vinduet så
med angest og sorrigfuld mine.
"Hvo er dem mand, som i gården mon stå
og dér så hæsselig grine?"
"Det er mig, og jeg har lyst," sagde Ramund,
"med dig at vov' en dyst," sagde Ramund hin Unge.

Ramund slog på sit gode sværd,
at jorden hun gungred' og rysted'.
Fuglene dåned' og faldt ned på mark,
som sjunge tilforn på kviste.
"Ret nu så bli'r jeg vred," sagde Ramund,
"om ej du kommer ned," sagde Ramund hin Unge.

"Kære Ramund, da lade mig leve,
thi jeg er ej din lige.
Min yngste datter vil jeg dig give,
samt halvparten af mit rige."
"Det ta'r jeg, når jeg vil," sagde Ramund,
"og så din datter til," sagde Ramund hin Unge.

Ramund tog til sin store kniv,

den han kaldte Dymlingens pile.
Skilte han kejseren ved hans liv,
at ho'det, det fløj femten mile.
"Jeg troed', den ej bed," sagde Ramund.
"Dog rinder blodet ned," sagde Ramund hin Unge.

Sponzor: www.srovnavac.cz - vyberte si pojištění online!